Ч. 21. Середа 10 лютого (28 січня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоЖенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Гостина короля Едварда VII. в Берлинї. — Уступлене презеса польского кола в думі. — Справи балканьскі.

Бар. Бінерт — як доносять з Відня — розпочав вже конференциї з провідниками сторонництв в справі утвореня нового кабінету. В сїм тиждни відбуде ся конференция бар. Бінерта з президиєю польского Кола. „Die Zeit“ доносить, що правительство бажає за всяку цїну мати постійний кабінет, аби завести лад в адмінїстрациї. Теперішні конференциї мають на цїли забезпечене правильної працї в палатї послів. Коли би показало ся, що до трох чотирох тижднів не можливо то перевести, то палата буда розвязана, а найважнїйші державні конечности будуть полагоджені на основі §. 14. Що до кандидатів на мінїстерскі фотелї, то єсть тілько ріжних здогадів і тілько вирина імен, що годї їх переказувати. Нинї відбуде наради сторонництво християньско суспільне і має визначити своїх кандидатів до кабінету.

Заповіджену подорож до Берлина король Едвард VII. розпочав вже і вчера перед полуднем виїхав разом з королевою з Льондона. До Кале прибула королївска пара о год. 2·15 по полудни і не задержуючись, від'їхала в дальшу дорогу до Берлина. Анґлїйска праса обговорюючи в окремих статях гостину короля Едварда в Нїмеччинї, пише, що та гостина не має якоїсь особливої цїли, але треба приймити, що король всьо зробить, що єсть в єго силї, аби пересьвідчити нїмецкого цїсаря і нарід нїмецкий, що Анґлїя бажає удержаня мира.

Презес кола польского в росийскій думі, пос. Роман Дмовский, помимо ухвали делеґатів народово-демократичного сторонництва, якою висловлено єму заяву довіря і прошено, щоби не резиґнував з посольского мандату, — таки зложив свій мандат і повідомив вже про те президента думи Хомякова. „Głos. warsz.“ містить в тій справі отсей лист Дмовского. „По зборах з 31-го м. м., які висказали ся против моєї резиґнациї, піддав я своє рішенє основному розборови. Горячо бажав я піддати ся опінїї зборів, о скілько се покаже ся можливим. Однако лікарі ствердили рішучо лихий стан мого здоровля, який може ще погіршити ся в петербурскім підсоню і за тамошною працею, та заявили менї, що мушу виїхати на кілька місяцїв за границю. Коли би я в тих умовинах задержав мандат, то спричинив би на довший час зменшене посольских сил і так нечисленного кола, а крім того перепиняв би я і одноцїльність працї кола через те, що не міг би оставати все з ним в контактї. Супротив того уважав я конечним остати при давнім рішеню і уможливити заступлене моєї особи ким иншим. Нинї вислав я до президента думи сповіщенє, що зложив мандат посла м. Варшави“.

В кругах зближених до нїмецкої амбасади в Константинополи впевнюють, що Туреччина поробила в протоколах угоди з Австро-Угорщиною такі поважні зміни, що треба приготовити ся ще на довгі переговори. Бойкот тимчасом не перестає. Розпорядженя не вистають, а купцї підпирають бойкот, бо хотять продати товари, дорого закуплені з Франциї і Росиї. В наслідок нових кроків австрийского амбасадора Паллявічінього в справі бойкоту, відбула ся вчера рада турецких мінїстрів в тій справі. Порта веде переговори з бойкотовим синдикатом.

Мимо браку урядових вістий можна припускати зовсім певно, що Австро-Угорщина і Нїмеччина не згодять ся на росийске предложенє зроблене Болгариї. З тим звязують відвідини австро-угорского амбасадора при росийскім дворі, ґр. Берхтольда, у нїмецкого секретаря державного фон Шена. В теперішнім

---

15)

Небезпечна тайна.

З анґлїйского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Глава осьма.

Дальший хід щирої любови.

Коли Вальтер Кліффорд зійшов ся слїдуючим разом знову з Марійкою, добачила она, що він чогось як би не свій і заєдно чогось задуманий, отже стала єго розпитувати. Але він не хотів нїчого їй сказати.

— Коли не хочете менї нїчого сказати, то ви менї анї не добрий приятель анї не справедший свояк — сказала єму Марійка.

— Ну, коли вже так конче настаєте на мене, то вже вам скажу, хоч і як нерадо. Щоби не богато говорити, то скажу вам, що мій старий, любий тато завзяв ся на мене і хоче конче, щоби я женив ся з Юлією Кліффорд.

Марійка поблїдла. — Я то собі гадала — сказала она на то. — Юлія молода, красна і богата а вашим обовязком слухати батька.

— Коли бо я не можу.

— О, чому би нї, скоро схочете, то і зможете.

— Коли бо я не можу схотїти.

— А то чому нї?

— А ви не здогадуєте ся?

— Нї, не здогадую ся.

— Ну длятого, що я люблю иншу, котра до Юлії так не подібна як сьвітло до темноти.

Марійка лиш спаленїла і споглядала перед себе в землю, а Вальтер не надумуючись довго, відозвав ся: Люба Марійко, наше положенє єсть дуже поважне.... Ти чей вже давно зміркувала, як я дуже тебе люблю. Від першого разу, коли я тебе побачив, я тебе вже полюбив і за кождий раз, коли ми відтак бачили ся, я любив тебе щораз більше. Лиш ти можеш стати моєю жінкою. Як же би то могло бути, щоби я женив ся з якогось иншою? А ти могла би стати жінкою другого і зломити отсе серце, що бє лиш для тебе?

Марійка не дала на то відповіди, лиш схилила головку на єго плече, обняла єго за шию, а сльози щирої любови покотили ся по єї хорошім личку. Словами не годна би була виповісти того, що відчувало тепер єї серце. Мимо того відчувала она потребу дати якусь відповідь і словами, та сказала длятого:

— А всеж-таки я не хотїла би бути безсовістною дївчиною і робити роздор межи батьком а сином.

— Та й не будеш нею, серденько! Здай ся лиш на мене. Поки що мусимо бути терпеливі, а відтак все буде добре.

Так отже настала з сим днем нова доба для їх любови. По тих словах, які виповів Вальтер, став він справдешним мужчиною, а Марійка відповіла як справдешна женщина. Коли Вальтер вернув опісля домів, застав Юлію на терасї перед домом. Она була чогось сердита і мов би не своя, а він длятого спитав єї несьміливо:

— Чи може щось стало ся, панно Кліффорд?

— Нїчо — відповіла она коротко, але відтак надумала ся борзо і сказала борзо: З вас добрий хлопець і менї встидно, що я така нечемна супротив вас. Але то той малий всему винен.

— Який малий? Може наш приятель Фіцрой?

— А хтож би був той малий, як не він? — відповіла Юлія.

Вальтер став допитувати ся, що такого стало ся, але аж по довшій хвили удало ся єму видобути дещо з Юлії.

— Ось послухайте — сказала Юлія. — Він злий на дядька Кліффорда за то, що він єго не запросив до себе на мешкане, та й на мене злий, що я не стараю ся намовити дядька до того. Як би я то ніби могла! Я встидала би ся говорити дядькови щось такого. А Персі, бачите, чоловік, що любить всякі вигоди. Для него нїчим наші стрічи і проходи, бо єму лиш то в голові, що в гостинници „під сїро-бурою коровою“ не уміють добре варити. Звідси й весь єго гнїв. Та нехай собі іде, звідки прийшов.

— Так не говоріть, панно Кліффорд. — Коли хочете, то я вже знайду спосіб, щоби єго якось приборкати. Чи не заздрістний він трохи?

— Трохи? — Не трохи а таки мало що не мине ся із заздрости.

— Отже видите, на се знайде ся зараз рада; з вас небезпечна для мене людина а Фіц-

положеню годі сподівати ся иншого кроку зі сторони тих держав, бо крок Ізвольского єсть шахом для австро-угорскої політики на Балкані, де Росия може в той спосіб відзискати свої утрачені впливи. Так само розуміють і в Царгороді сей крок Росиї. Як віднесуть ся остаточно до сеї справи обі інтересовані держави, Туреччина і Болгария, годі предвидіти. В Царгороді переважає однако погляд, що они приймуть, взглядно будуть приневолені приняти российске предложенє зарівно з політичних як і з фінансових взглядів.

Надії, які привязувано до покликаня Гільмі-баші на становище міністра внутрішних справ, розвіяли ся зовсім. Всі думали, що він розширить на цілу державу систему, впровадженy з помочию міжнародних реформаторских орґанів в Македонії, та буде мати в той спосіб успіх. Між тим доси успіху нема ніякого, а заворушеня, особливо в Македонії, ширять ся застрашуючим способом. Діяльність міжнародного інструктора жандармериї, ґенерала ґр. Робіляна в Македонії утруднена через те, що з Македонії забирають раз-враз придїлені єму випробовані турецкі полки, позаяк їх потреба в инших частях держави. Взагалі вичікують весни з певним непокоєм.

Вісти про кроваві стрічі між Альбанцями а Сербами в Новобазарскім санджаку відбили ся голосним відгомоном в Сербії. Сербско-македоньска орґанізация відбула 1 с. м. в Білгороді збори, на яких зажадала від сербского правительства, щоби оно поробило в санджаку сейчас як найбільше рішучі кроки, инакше орґанізация сама возьме в свої руки охорону сербского народу также. Колиж турецкий посол в Білгороді зажадав від сербского міністра справ заграничних Миловановича вияснень в тій справі, той заявив, що в разі якогось кроку названої орґанізациї він єї розвяже.

Новинки.

Львів, дня 9-го лютого 1909

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував віцепрезидента суду окружного в Самборі, Модеста Каратницкого, президентом суду окружного в Бережанах.

— **Здержанє військових полекш для резервістів.** З причини непевної міжнародної ситуациї Міністерство війни розпорядило, щоби сього року подань вояків резерви і запасової резерви о увільненя від вправ в цїли одержаня пашпорту за границю, не увзглядненo, о скілько петентів можна потягнути до військової активної служби. Поданя инших вояків неактивного стану армії і краєвої оборони будуть увзглядновані лише в разі конечної потреби. Офіцири, хорунжі і резервові кадети мусять безусловно відбути вправи, що припадають на сей, а поданя о увільненє від вправ будуть увзглядновані в випадках надзвичайної потреби. Подання о відбуте вправ в иньшім полку міністер війни буде увзглядновати лише в дуже важних випадках. Вправи розпічнуть ся сего року вже в половині марта з виключенєм 3-тижневого периода в часї жнив. Офіцири, хорунжі і резервові кадети, приналежні до відділів, розльокованих в Боснї і Герцеґовинї, мають робити вправи при тих же відділах. Лише приналежні до баталїонів, розльокованих в полудневій Дальматиї, можуть відбути вправи при инших баталїонах своїх полків.

— **Репертуар руского театру в Перемишли.** Саля „Народного Дому". Початок о $7^1/_2$ вечером.

В середу дня 10 с. м „Жидівка", опера в 5 діях Галеві'ого. Гостинний виступ п. Шляфенберґа.

— **Покусані скаженим псом.** З Тернополя доносять: Скажений пес властителя фіякрів Хаїма Трестера покусав 3 людий, а то візника дорожкарского Павла Цеслїньского, хлопця від коний Миколу Коралїньского і Ант. Кокулку малого хлопця, котрий ішов до школи. Трестер віз того пса до псярника, а коли виїхав на ул. Брідску пес вирвав ся, скочив на згаданого хлопця і покусав, а сестру его зввалив на землю. Покусаних відставлено до заведеня дра Буйвіда в Кракові. Пес той покусав богато псів в охрестности і єсть обава, що скаженина розширить ся.

— **Самоубийства.** В слїдчій вязници львівского карного суду відобрав собі житє через повішенє Едвард Зольман лїт 35, котрий по відсидженю 6-лїтної кари в Бриґідках за крадіж дістав ся знов до арешту за якусь дрібну крадіж. Коли минувшої неділї рано арештанти вийшли на прохід, Зольман лишив ся в кели і повісив ся на своїм ремінци. В листї до матери подав, що зробив то з обави перед карою за налогову крадіж. — У Вільцї Сушаньскій, каменецкого повіта відобрав собі житє вистрілом з пістолета 26-лїтний Яков Вайсбод, син кольоніста. Причиною самоубийства були перешкоди в наміренім одруженю. — В Мислові, скалатского повіта, відобрав собі житє через повішенє селянин Марко Скочний. Причина самоубийства незвістна.

— **Дощі і повени.** Підчас коли у нас в послїдних днях падав снїг та й потрохи держав мороз, лютили ся в середній і полудневій Европі бурі з дощами в наслїдок котрих настали повени. Так доносять з Праги, що в цїлій Чехії прибули в послїдних днях ріки і наробили великої шкоди. В Карльсбадї стояла вода на многих улицях а 2 і пів метра високо, а відтак зачала опадати. Місто Кіссінґен над рікою Салею станулo також під водою, а шкоди в наслїдок того суть величезні. В Штульвайсенбурзї на Угорщинї залила вода 50 домів, з котрих кілька завалило ся. З цїлого пресбурского комітату надходять вісти о повенях, а в самім Пресбурзї залила вода також кілька домів.

— **Дрібні вісти.** Станиславівский Владика Преосв. Григорий Хомишин виїхав дня 5 с. м. в епархію, де буде перебувати до кінця місяця. — З причини заметелї снїгової здержано рух товаровий на зелїзници Львів Яворів з днем 6 с. м. Рух пересилок поспішних удержує ся без перешкоди.— На місци дотеперішного старого кладовища на Городецкім передмістю має бути заведений парк. — Як зачувати, маґістрат львівский зробив вже угоду з п. Курковским в справі купна его підприємства похоронного за 234.000. Скоро рада громадска затвердить ту угоду заведенє похоронне перейде на місто. — В північній части острова Сахалїна дає ся від 22 сїчня відчувати землетрясенє. Особливо сильне було в селї Онор, положенім о 120 верст від Александровска, а місцеві жителї мусїли ночувати на улицях.

— **Сензацийне арештованє войнилівского бурмістра.** В львівскім судї карнім розпочала ся вчера перед судиями присяжними нова розправа против Хаїма Віґдора Друкера, обжалованого о крадіж, котрої допустив ся з другим незнаним виновником на шкоду І. Корнгабера в ночи на 18 мая 1907 р., добувши ся до помешканя пошкодованого, звідки вкрав ґардеробу, вартости 500 кор., а крім того спячому Корнгаберови витягнув з під подушки полярес з квотою 30 кор. і ланцушок, вартости 20 кор. Корнгабер пробудив ся і побачив, як Друкер, котрого він знав з лиця, подавав комусь другому річи через вікно, схопив ся і почав бічи за Друкером, але той втік. Обжалований випирав ся крадежі і казав, що під ту пору перебував у своєї жінки в Войнилові. На основі зізнань пошкодованого засуджено Друкера дня 11 жовтня 1907 на 5 лїт тяжкої вязниці. Друкер почав відсиджувати

рой буде мене боронити. Біжу таки зараз до гостинниці до него.

Юлія засміяла ся на то а Вальтер не надумуючись довго, попращав ся з нею і пішов з нею до господи „під сїро-бурою коровою". Тут застав він Фіцроя, котрий сидів насупившись в своїй комнатї, і приступив зараз до річи.

— Чи то правда — спитав він — що ви хочете нас покинути?

— Правда — відповів Персі коротко.

— Яка шкода! — сказав на то Вальтер.

— Я га-а-даю, що ні і-хто не бу-у-де за мно-ю жа-а-лувати — сказав на то Персі.

— А я знаю двоє таких, що дуже би за вами жалували.

— А я а-ні о-о дного.

— Вірте менї, що двоє, а то панна Кліффорд і я сам. Що тут богато говорити. Я знаю, що ви, пане Фіцрой, обидили ся, тай справедливо, бо мій тато показав ся холодним супротив вас. Але можу вас увірити, що то не було нехтованє вашої особи. Противно, мій тато боїть ся вас.

— Та-акож я-а-кісь жа-арти!

— Ні, зовсім не жарти. Позвольте, що я вам справу лїпше поясню. Батьки, бачите, хоч би й як були безкористовні, скоро розходить ся о їх дитину, зачинають числити. А панна Кліффорд то красавиця і має гроші, котрими можна би закупити маєтности, які припирають до нашої посїлости... Отже зрозумієте...

— А вжеж! — крикнув малий чоловічок і аж схопив ся з місця. — Ро-о-озумію... То пі-і-длота! Я ма-ав вас за при и-ятеля і чо-оловіка че-е сти!

— Та я й є таким і тому приходжу остеречи вас, доки час. Зважте, що би з того вийшло, як би ви з панною Кліффорд розійшли ся та й до того ще в гнїві. Мій тато не дав би менї спокою і я би не міг єму оперти ся а Юлія з гніву на вас вчепила би ся нараз мене і віддала би ся за мене.

— Не за-а-бувайте, па-а не, що-о ви чо-ловік че-е-сти!

— Але й не з каміня, і длятого пане Фіцрой, майте розум. Припустім, що наша красавиця схотїла би пімстити ся, то перше, що би зробила, було би, що й менї би голову завернула. Длятого не виставляйте мене на таку покусу. Держіть ся єї кріпко, як пристало на мужчину.

Коли так Вальтер наповнив заздростию душу малого чоловічка, сказав єму, що має до винайму малий, трохи занедбаний дімок з красним але трохи запущеним городом. Для вас то тим лїпше, бо ви маєте гроший подостатком а не маєте що робити. Через город пливе ще й річка, над котрої берегами суть красні цьвіти, а Юлія любить цьвіти. Справдешний рай!

Фіцровеи аж очи засьвітили ся і він спитав, коли би міг спровадити ся до того дому.

— Хоч би й за пів години — відповів Вальтер; — але насамперед мусимо списати контракт найму на три роки. Може маєте кусень паперу?

Стали шукати паперу, а що не знайшли ніякого, списали контракт на картї. Персі обовязав ся платити річно пять фунтів з тим, що всї направи належать до него. Так зробили обі сторони добрий інтерес. Ще того самого дня вечером повідомив він Юлію о тім, що зробив, та й она втїшила ся.

На другий день пішов був Вальтер з Марійкою на прохід та розповів і їй, що зробив. При тім ішли они попід руку і споглядали одно на другого, звичайно як двоє залюблених, а відтак розійшли ся.

У ворітцях від города стрітила молода дівчина пана Бартлія.

— Марійко, хто то був той панич, що ішов з тобою? — спитав він строгим голосом.

— Вальтер, мій свояк.

— Я то собі й гадав. Ти занадто з ним сходиш ся.

Марійка то блїдла то червонїла ся, але мовчала а Бартлї говорив дальше:

— Ти у мене добра дитина і я завсїгди тобі вірив та й тепер гадаю, що в тім не було нїчого злого, але мусиш бути осторожна, дитинко. Я довідав ся якраз, що тебе і того молодого мужчину уважають в цїлім селї за зарученнх. Чи панї Істон знає о тім, що ти з ним сходиш ся.

— Певно, що знає, та й не противить ся тому.

— Здуріла стара баба! Повинна би сама себе встидати ся.

— Та чогож, тату? — спитала Марійка зажурена. — Щож ви маєте против Вальтера?

— Нїчо, доки він хоче бути лиш твоїм свояком, але все, скоро тут розходить ся може о якусь тїснїйшу звязь.

(Дальше буде).

кару і сидів вже більше як рік. В тім часі зібрала єго родина сьвідків, котрі памятають докладно, що Друкер під ту пору перебував у своєї жінки в Войнилові. На тій основі висший суд краєвий у Львові допустив нову розправу, котра вчера розпочала ся і до котрої покликано загалом 33 сьвідків.

Розправу веде радник Рибіцкий, обжаловує прокуратор Любинецкий, а боронить др. Бромберґ. По відчитаню акту обжалованя Друкер признав ся, що був вже кілька разів караний і що єму заказано перебувати у Львові, але до крадежи у Корнгубера не признає ся. Він обстає при тім, що дня 17 мая 1907 перебував в Войнилові. Вчерашна розправа потягнула ся аж до 9 год. вечером і під конець наробила не малої сензациї. Яко сьвідок, маючий доказати, що Друкер згаданого дня був дійстно в Войнилові, явив ся на сали Казимир Сьвєжавский, бурмістр міста Войнилова, чоловік вже постарший, шпаковатий.

Сьвєжавский зізнавав рішучо, що дня 17 мая 1907 вечером був разом з Друкером в реставрациї в Войнилові. Предсідатель трибуналу представив єму, що коли єго судия слідчий переслухував в липни 1907 і в цьвітни 1908, то він не міг того тоді рішучо сказати, противно, сказав, що не може собі пригадати, коли видів Друкера в Войнилові. Предсідатель домагав ся длятого від него, щоби він вияснив, длячого він якраз нині так собі добре то пригадує, але Сьвєжавский не міг того вияснити. Предсідатель представив єму тогди, що переслухані перед ним сьвідки зізнали, що вечером 17 мая виділи Друкера в божници, отже не можлива річ, щоби він був тоді в шинку. Сьвєжавский не знав, що на то сказати, надумував ся, аж остаточно заявив, що пригадує собі добре і правду каже.

В виду того предсідатель, радник Рибіцкий, велів списати зі Сьвєжавским окремий протокол, в котрім записано вчерашні єго зізнаня, а відтак відставлено єго до слідчої вязниці. Прокуратория розведе против него окреме доходжене о злочин обманьства. Се зарядженє зробило на Сьвєжавским так глубоке враженє, що ноги зачали під ним дрожати і він ледви міг устояти, мусів аж оперти ся об лаву оборонців. На тім перервано розправу до нині. — Підчас вчерашної розправи прийшло ще до острої перепалки межи заступником прок. п. Любинецким а оборонцем дром Бромберґом. — Сей послідний зажадав запротоколованя того, що прокуратор обидив обжалованого і заповів, що запізве прокуратора о обиду чести.

— Товариство наукових викладів імени Петра Могили. Зараз по закінченю першого все-українського просьвітно-економічного конґресу відбули ся в льокали „Рускої Бесіди“ перші загальні збори нового товариства, котре має сповняти задачу т. зв. народних університетів. Ціль товариства слідуюча: 1) Наукові і популярно-наукові загально доступні виклади, відчити, розмови і систематичні курси в українській мові. 2) Наукові, популярно-наукові літературні і публицистичні видавництва періодичні і неперіодичні. 3) Удержуванє загально доступної бібліотеки і музея. Мовою викладів, відчитів і видавництв та урядовою мовою товариства є мова українська. Виімково може товариство публікувати видавництва і уряджувати відчити иншою мовою, в ціли заанакомлюваня инших народів із нашим культурним житєм.

Товариство складаєть ся з членів звичайних і почестних. Звичайним членом стає кожда особа української народности, яку рада товариства прийме на звичайного члена товари ства і українські особи правні на тих самих умовах. Звичайні члени мають права: 1) Вибирати і бути вибираними до ради товариства і всяких комісий товариства; 2) промовляти, голосувати і ставляти внесеня і інтерпеляциї на загальних зборах; 3) подавати письменно раді товариства внесеня, які рада мусить взяти під обради; 4) домагати ся скликаня надзвичайних загальних зборів. Звичайні члени обовязані платити членьску вкладку по 12 корон річно та по змозі підпирати ціль товариства. Почетними членами іменують загальні збори на предложенє ради товариства людий заслужених для науки, письменства, штуки або для самого товариства. Они мають всі права звичайних членів, а не платять вкладок. Товариством управляє рада, що складає ся з голови, пятьох радних і трох заступників радних товариства. Рада вибирає заступника голови, касиера, бібліотекаря і секретаря.

Почин до сего товариства дав проф. др. О. Колесса, котрий і відкрив збори а відтак промавляли закордонні гості М. Левицкий, Полїванов, Корольов, Приходько і Хреників та делеґат буковиньских Русинів п. Клим.

На внесенє дра Вол. Охримовича вибрано одноголосно головою товариства проф. дра Колессу, виділовими ґімназияльних професорів І. Кокорудза, дра І. Раковского, дра В. Левицкого, дра С. Рудницкого і дра Томашівского, а заступниками виділових ґімн. проф. Ф. Колессу та академиків Мироновича і В. Ґериновича. До контрольної комісиї увійшли М. Волошин і др. Вол. Бачиньский. — Виділ нового товариства уконституовав ся в той спосіб, що заступником голови вибрано проф. Кокорудза, касиєром дра Вол. Левицкого, секретарем дра Раковского, бібліотекарем дра Томашівского. Опісля обговорювано проґраму діяльности та уложено серию викладів на місяць лютий для Львова.

Перший з тих викладів відбув ся вже в неділю дня 7 с. м.; проф. др. Колесса викладав на темат: Погляд на історию української мови, а опісля слідував виклад дра С. Рудницкого: Про нутро землі. Дальше відбудуть ся слідуючі виклади.

В пятницю дня 12 с. м. виклад дра Вол. Охримовича: „Переміна в національнім складі галицкої людности в 2 пол. XIX. в.“; в неділю, 14 с. м., виклад дра О. Маковея: „Погляд на національно-культурний розвій буковиньскої Руси“; в понеділок, 15 с. м., виклад дра І. Раковского: „Дарвін і дарвінізм“; в неділю, 21 с. м., виклад дра С. Томашівского: „Історня і її поняте“; в неділю, 28 с. м., виклад дра В. Левицкого: „Материя і її переміни“. — Всі ті виклади будуть відбувати ся в сали товариства „Сокіл“ в домі „Днїстра“. Початок за кождим разом о 4 год. по пол. Ціни вступу: Місця для сидячих 20 сот., для стоячих 10 сотиків.

Рівночасно розпочало товариство свою діяльність в Перемишли, де в неділю, дня 7 с. м. по вступнім слові дра Вол. Загайкевича, др. Ів. Раковский зі Львова виголосив виклад: „Із тайн житя“.

Телеґрами.

Відень 9 лютого. Fremdenblatt доносить: Зачувати, що умову заряду скарбового з австрийскою консорциєю в справі признаня задатку conto corrente державі вчера підписано. Позичка виносить 60 міл. кор. Стопа процентова має бути о 1 прц. висша від процентової стопи банкової. В умові застережено державі 3-місячний речинець виповідженя.

Берлин 9 лютого. Анґлійско-королівска пара приїхала тут нині о 11 год. перед полуднем. На двірци повитали єї цісар з женою, наслїдник престола, і всі члени цісарскої родини. Повитанє було дуже сердечне. Місто удекороване. Вздовж улиць утворено шпалір.

Париж 9 лютого. З добре поінформованої сторони доносять, що нині в полудне буде підписана в Берлині французско-німецка угода в справі Марокка. Признає она Франциї деякі інтереси політичні в Марокку, однак увзглядняє і економічні інтереси Німеччини.

Блюмфонтен 9 лютого. Вчера оголошено проект конституциї полудневої Африки. Управа має спочивати в руках ґен.-ґубернатора, законодатних зборів і сенату. Законодатні збори мають бути утворені з дорослого населеня европейского. Членами сенату можуть бути також лиш Европейці. Урядовою мовою має бути анґлійска і голяндска.

Рим 9 лютого. Король підписав вчера перед полуднем декрет розвязуючий палату послів і зарядзуючий нові вибори на день 7, тіснійші вибори на 14, а скликане нової палати на 24 марта с. р.

Париж 9 лютого. Поет Катіль Менд (Catulle Mendes) згинув вчера в ночи в тунелю зелізниці коло Ст. Жермен. Обставини серед яких смерть настала не суть ще звістні. Тіло знайдено почвертоване а голову роздушену Їхав сам до свого помешканя в Ст. Жермен.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середне-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·48, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 15/7): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересия) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Нидопади. (Телефона ч. 527).